

Utěšitel

¹ Děkuji, bratře Neville, dobrý večer přátelé. Je to pro mne přednost, že se mohu tento večer opět nalézat v domě Páně; být v Jeho službě a sloužit Mu. Mám za to, že je to největší věc, která mne potkala - moci Jemu sloužit. Víím, že v tom stejném způsobu, v jakém sloužím vám, sloužím i Jemu, neboť „cokoliv byste učinili jednomu z těch nejmenších, Mně jste učinili“ a žádné z Jeho Sloví nepadlo na zem prázdné.

² Chci vám říci, že v přítomné době moje matka stále ještě dýchá, alespoň tomu tak bylo ve chvíli, kdy jsme opouštěli nemocnici. Ihned po lámání chleba, moje žena a já, se tam vracíme, abychom u ní strávili noc. Vracíme se do nemocnice.

³ Chtěl bych něco vyjádřit v jejím jménu, neboť ona to nemůže učinit. Chci vám vyjádřit vděčnost, drazí, kteří jste se za nás modlili v tom čase zkoušky, a rovněž za ty milé lístky s pozdravy a květiny jakožto vyjádření účasti mé matce. Zcela určitě si toho, ona i já, velice vážíme. Chci vám všem upřímně poděkovat a toužím udělat to nejlepší, abych se vám v tom stejném způsobu odplatil. Vy o tom víte, a věduce to, může se stát...

⁴ Nemohl bych říci, že umírá, přestože lékaři tak tvrdí. Jeden z nich mi minulou neděli řekl, že právě umírá. A minul již týden a děti stále přicházejí a sedí u ní. Čekají tam v nemocnici a po několika hodinách se postupně střídají a očekávají na odchod matky. V přítomné chvíli se nalézá v nejkritičtějším stavu, v jakém se dosud nacházela.

⁵ Lékaři se při ní dopátrali, pokud já víím, 22 různých příčin nemoci. A když přichází další lékař, pak říká, že to je možná ještě něco jiného.

⁶ Nakonec jeden z nich řekl: „Je to stará životem strhaná matka. Je tak vysílená, že již nemůže déle žít.“ Mám za to, že to vyjadřuje skutečnost. Ona je matkou deseti dětí a její život nebyl lehký. Žili jsme v chudobě a okolnosti života se nevytvářely tak, jak se mohly zařídit. Nyní je ztrhaná, vysílená, a odchází Domů.

⁷ S radostí mohu říci na základě toho velkého evangelia, které káží a kterému věřím. Ono není mocné jenom v době, kdy se nám daří dobře, ono je mocné také ve chvílích, kdy jsme na konci našich

možností. Ono je mojí útěchou. A nyní na základě toho nemohu myslet, že moje matka umře, neboť ona má život věčný. „Kdo věří ve Mne, kdyby i umřel, živ bude.“

„Kdo žije a věří ve Mne, neumře na věky.“ To řekl můj Pán a já se držím těch slov. A kdybychom i šli přes údolí... Dnešního odpoledne to vyjádřil náš drahý pastor ve slovech určených pro ni, v těch těžkých vlekoucích se hodinách, které prožíváme s našimi milými na této zemi.

8 Paní Fordyce, jedna z našich přítelkyň, leží vedle ní. Ona také umírá a to na srdeční nemoc. Častokrát jsme od ní kupovali, na druhé straně ulice, malé množství zeleniny a jiného zboží - právě od té paní. Ona žije v okolí Zurschmeide. Nevěděl jsem, že je to ona, poznal jsem ji teprve tehdy, když jsem na ni pohleděl zblízka. Je již 75 nebo 76 let stará. Ona měla také dvě starší sestry, které ji navštívily. Když odešly, šel jsem k ní a ona se zeptala: „Jsi bratr Branham, ten evangelista?“ Odpověděl jsem: „Ano, paní.“

9 Začala plakat. Řekla: „Slyšela jsem, že tvoje matka leží vedle mě, odděluje nás jenom záclona.“ Odpověděl jsem: „Ano.“ Ona řekla: „Jistě se s vámi rozloučíme ve stejném čase.“

10 Řekl jsem: „Paní Fordyce, moje sestro, chci se tě jenom něco zeptat, když jsem se procházel kolem tvého domu, v ty horké dny, viděl jsem, jak ryješ a motykou upravuješ záhony, a jak namáhavě musíš pracovat a potom přinést na tržiště a prodat zeleninu. Roznášela jsi ji po městě, chodila jsi tam i zpět, aby sis zajistila poctivé živobytí. Poznala jsi již mého Pána jako svého Spasitele?“

11 Odpověděla: „Znám Jež jako svého Spasitele a doufám v Jeho milost.“ Mluvila dále: „On mne převede přes údolí stínu smrti.“

12 Řekl jsem: „Moje matka tam nebude moci přejít s tebou, ale On ano.“ Potom jsem se s ní pomodlil. Držela se mé ruky tak silně, že jsem se nakonec musel vytrhnout, abych mohl odejít.

13 Ve druhém koutě toho pokoje se nacházela paní Gaither - jiná stará matka, která již před několika hodinami odešla na setkání s Pánem. Měla amputované obě nohy z důvodu cukrovky. Zpožoroval jsem... Její muž tam ležel také, měl amputovanou jednu končetinu. Celý svět je plný trápení.

*„Neshromažďujte marně ta světská bohatství,
rychle se kazí.“*

*Budujte vaši naději na věcech věčných,
které nikdy nepominou!"*

¹⁴ Pokud jde o mne, tak již 31 let stojím za kazatelnou, projíždějící při tom celý svět. Uvažuji, že mou kazatelnou je celý svět. Staral jsem se o to, dát lidem slova věčného života. Jedině to může být pomocí ve chvíli, kdy se nacházíme na konci cesty. A proč bychom měli nyní složit naději v něco jiného? V co jiného bychom mohli ještě doufat? Když mi matka jednoho dne řekla, že je připravena odejít, šel jsem, abych si s ní pohovořil.

¹⁵ Stejným způsobem jsem postupoval s paní Broy, mojí tchýní. Měsíc předtím, než odešla. Odebral jsem se k ní, a hovořil s ní, a také ji pokřtil atd.

¹⁶ Pokřtil jsem také svoji matku. Bylo tomu 31 let, nedaleko toho místa, kde nyní bydlíme. Pokřtil jsem ji v řece a to ve jménu Ježíše Krista.

¹⁷ Pokřtil jsem také jejího právě stoletého otce ve jménu Pána Ježíše Krista. Bylo to v kalné vodě. Ještě dnes stojí před mýma očima ten třesoucí se človíček s ochrnutou rukou. Objal mne kolem krku, pověsil se na mne a pohleděl mi do obličeje. Potkám se s ním na druhém břehu. Ó, ano!

*Moje víra není postavena na ničem jiném,
než na krvi Ježíše a Jeho spravedlnosti.
A když všechno jiné zklame,
On je moje naděje a útočiště.
Na Kristu, mé skále, stojím,
všecko ostatní je jenom sypkým pískem.*

Dnešního večera je večere Páně. Slíbil jsem, že tam budu.

¹⁸ Billy mi řekl, že mnoho lidí touží, abych s nimi uskutečnil osobní rozhovor. Chtěl bych to učinit, ale prosím, aby mě v tomto případě omluvil. Jsem si jist, že mne pochopíte.

¹⁹ Jsem poněkud otřesen. Pokuste se jen, vžít do mé situace. Věřím mému Pánu a Jeho milost je postačující. Je vším, co potřebuji. A nyní se za mne modlete. Já také potřebuji přímluvné modlitby, a ať Bůh vždy hojně požehná každého z vás!

²⁰ Věřím, že když dojdete na konec cesty, nepokusíte se to nikdy

učinít bez prožití znovuzrození.

²¹ Přemýšlel jsem o Billym. Držel jsem ruku jeho matky, mé ženy, když odcházela. Ležela jenom o několik dveří dále, než leží nyní moje matka. Pohlédla na mne. Než zemřela, měla jistý prožitek. Byla ještě děvče, dvaadvacetiletá matka dvou dětí. Řekla mi: „Billy, ty jsi o těch věcech vyprávěl, o těch věcech kázal, ale - mluvila dále - ty nevíš, čím ve skutečnosti jsou, jak jsou nádherné!“ Právě jsme našli tu starou, dobrou cestu evangelia, a ona ke mně mluvila: „Zůstaň jí věrný, Billy, stůj při ní, nikdy ji neopušť, ona vydrží zkoušku i v takové hodině.“ Řekl jsem jí:

*Potkám tě onoho rána
u jasných a blýskajících portálů,
kdy všechen žal uteče pryč.
Budu stát u těch portálů,
když se brány otevrou,
když skončí ten únavný,
dlouhý den života.*

²² Tak to je. Chci tomu věřit celou mojí bytostí. Já tomu věřím. Doufám, že toho rána potkám každého z vás;

*Vy mě poznáte toho rána
podle úsměvu na mé tváři.*

Ostatně podobným způsobem mluvil, bratr Neville v té písni:

*Potkám se s vámi toho rána,
v tom městě postaveném do čtverce.*

(Je to naprosto reálné.)

²³ Všiml jsem si, když jsem přijížděl několik posledních dní z nemocnice, že zde byl postaven stan - na pozemku Pensylvánské železnice. Mám za to, že stojí mezi ulicemi č. 9 a č. 10 směřujíc od ulice Spring nahoru. Na štítě je nápis: „Služba s dary.“ Já toho bratra neznám. Nevím, zda jsem se s ním někdy v životě potkal, ale on je bratrem a nalézá se nyní v tomto městě a pořádá shromáždění. Ví, co to znamená, přijít do nějakého města, a nemít... nemít někoho, kdo stojí za vámi. Já jej skutečně neznám, on mě též neprosil, abych to tu

řekl, ale věřím, že by to bylo velice upřímné ze strany těch lidí, kteří mají touhu se někam podívat, kdyby se podívali a vyslechli našeho bratra, jak káže evangelium. On jistě patří k dětem Kristovým, jinak by jistě nestavěl svůj stan v tom studeném zářijovém počasí a nepokoušel by se učinit něco pro našeho Pána. A nyní, v tom týdnu, můžeme navštívit toho bratra a poslechnout si jeho kázání.

24 To snad byla již všechna ohlášení, která jsem chtěl říci.

25 Toužím říci ještě něco. Vážím si vašeho postoje. V takovém počasí, jako nyní, přicházíte do té staré modlitebny a cítíte se na ní být závislí. Co bych zde dělal bez vás? Co bychom si počali jeden bez druhého? Avšak přišla hodina, abychom se přivinuli jeden ke druhému. „Přijdou z východu i západu, přijdou z dalekých krajů.“

26 Měl jsem přání, aby Meda i Mabel zazpívali tu píseň dnešního rána. Oni, jak víte, to tentokrát nemohou učinit. To byla píseň, kterou jsme zpívali, když jsme začínali moje evangelizační cesty asi před patnácti lety. Jistě jste již slyšeli tu píseň:

*Hodují s naším Králem,
hodují jako jeho hosté.
Ó, jak požehnaní jsou ti poutníci.
Prohlízejí Jeho ověncenou tvář,
na které se odráží Boží láska.
Požehnaní účastníci Jeho milosti:
svítí jako drahé kameny v Jeho koruně.*

27 Dnešního rána se odtud musím spěšně dostat. Nyní matka nabrala trochu nových sil. Ona se již téměř úplně dusila. Nemohla dýchat, velice těžce, když mě tam zavolali. Ale ona jakoby nabrala trochu nových sil a začala znovu dýchat. Ona o ničem neví, ale On ji zachoval ještě na chvíli při životě, v době kdy jsem kázal. Ještě její čas prodloužil. Doufám, že to On učiní i tohoto večera. Děkuji vám velice upřímně za vaše modlitby.

28 Nyní chceme ještě na chvíli sklonit naše hlavy k modlitbě. Když jsou naše hlavy skloněny, chci vám dát velmi důležitou otázku. Věřím, že se neurazíte, když vám dám tu otázku, ale chci vám ji dát v jistém přesvědčení, jak starým tak i mladým. Vy mladá děvčata, jednoho dne se budete nacházet ve stavu jako moje matka. Taktéž mladí muži. Všichni víme, že se musíme nalézat v takové situaci.

29 A pokud si nejste skutečně jisti, že jste hotovi, potkat se s Bohem, nechcete zvednout vaše ruce? Ať se v této chvíli nikdo nerozhlíží. Zvedněte je před Bohem a řekněte: „Bože, pamatuj na mne!“ Ať tě Bůh požehná, ať tě Bůh požehná na každém místě. „Pamatuj na mne Bože! Já se možná také naleznu v takové situaci, že budu v bezvědomí, ale toužím nabýt jistotu dříve, než k tomu dojde. A nyní, když jsem při smyslech, nechť je moje duše smířena s Bohem. A když půjdu přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, nebo Ty se mnou jsi.“

30 Nebeský Otče, přinášíme dnešního večera ty drahé duše na rukách víry. Oni v této chvíli pozvedli své ruce. Zvedli je před trůnem Tvé milosti a milosrdenství. Vím jenom jedno... Otče, zde se mohou nacházet nemocní lidé, a těž nešťastní, ale Bože, není mezi nimi nikdo v takové potřebě jako ti, kteří pozvedli své ruce. Oni si uvědomují, že kdybys je i z nemoci uzdravil, i kdyby ještě dlouhý čas mohli žít, tak mohou opět onemocnět. Ó Bože, ve chvíli, kdy jednou přijali požehnaného Spasitele a obdrželi život věčný a prožili znovuzrození, potom je nic nemůže odloučit od Boha. Stali se dětmi Božími a nemohou od něho být nikdy oddělení. „Přešli ze smrti do života a na soud nepřijdou.“ Ó, co je to za zaslíbení, Pane! Jak hluboko v něm můžeme zakotvit naši duši. I kdyby bouře silně udeřily, i kdyby se proti nám vlny valily, naše víra hledí k Tobě, Beránku z Golgoty. Boží Spasiteli! Ujmi se jich dnešního večera, Pane Bože, vezmi je ve svoje milosrdenství a pod svoji ochranu. Zachraň v přítomné chvíli jejich duše. Ať neopustí dnešního večera tuto budovu, dokud „pokoj, který převyšuje všeliký rozum“, nenaplní jejich srdce. Pane, co můžeme ještě potom učinit, když oni pozvedli svoje ruce, než pozdvihnout svůj hlas k Tobě a volat: „Bože, buď milostiv!“ Dej nám to Otče.

31 Po mnohá léta, co jsi mne ochraňoval na misijních polích kolem celého světa, spatřoval jsem stále lidi, kteří se přibližovali na konec své cesty a neznali Tebe. Slyšel jsem ten křik, volající o milosrdenství. Viděl jsem rovněž ty, kteří Tě znali a mohli zpívat: „Šťastný den, šťastný den, ve kterém Ježíš obmyl moje hříchy.“ Zlí lidé se často rozrůstají jako zelený strom, rostoucí nad vodami. Ale když se přibližují ke konci své cesty, tehdy vidíme rozdíl.

32 Kéž by mezi námi dnešního večera nezůstal ani jeden hříšník. Kéž by všechny jejich hříchy byly odpuštěny. Kéž by se každý mohl obcerstvit a přijmout obnovení od Boha. Otče, jsme před započatím přijímání večeře Páně. Je to svatý příkaz, který jsi nařídil. „To je mé

tělo, které se za vás láme. To je krev smlouvy, to je kalich blahoslavenství. Kolikrát koli byste jedli neb kolikrát koli pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

³³ Bože, věříme, že Ty přicházíš. Věříme, že Ježíš přijde a uvidíme Ho, toho velkého slavného Pána. A starý věk pomine, jak rovněž utrpení, bolesti a nemoci a rovněž všechny zbylé starosti zmizí pryč. A v tom překrásném novém ránu, Pane, ze sebe vyrazíme vítězný pokřik s voláním: „Mávání palmovými ratolestmi s radostným Hosana, neboť Král přišel, aby usedl na svůj trůn.“ Očekáváme na tu hodinu.

³⁴ Pane, potěš nás také dnešního večera skrze Svoje Slovo. Mluv k nám slovo útěchy, aby naše srdce mohla být obcerstvena.

³⁵ Modlím se také za matku, Pane Bože, ona je mojí jedinou matkou. I kdyby moje žena byla tak milá, jak je jenom možné, tak ale nikdy nemůže zaujmout místo matky. Matka je tím starým, zakořeněným dubem, Pane. Ona zapouští hluboko svoje kořeny, a my můžeme přijít a posadit se po jejím boku a rozmlouvat s ní. Prosím, Bože, nedej, aby trpěla, neboť moje srdce puká při pohledu na to, Pane, když myslím na to, že trpí. Dovol jí přejít přes to údolí stínu smrti, aby se nemusela bát zlého.

³⁶ Ó, jak velice Ti děkuji! Před chvílí mě nepoznala ani zrakem, ale když jsem řekl slovo „Ježíš“, potrásla svojí hlavou. Ona Ho poznala. Ó, jak Ti za to, Pane, děkuji! Lékaři říkali: „Je v bezvědomí, o ničem neví.“ Ale i když nic nevěděla o tom, co se děje na tomto světě, ale věděla o Tobě, Pane. Jsem Ti za to tak vděčný! To dává jisté odpočinutí mé duši.

³⁷ Nemluvil jsi ke svému služebníku o jejím odchodu. Ty to také nemusíš činit, Pane, ale chtěl bych vědět, Pane, a to se modlím... Ať by to bylo cokoli, Pane, já ji svěřuji do Tvých rukou. Buď vůle Tvá.

³⁸ Otče, požehnej dnešního večera své Slovo, Slovo poselství, čtení toho Slova, zpěv, písně i náš podíl na lámání chleba. Aby všechno bylo ke Tvé cti a slávě, když o to prosíme ve jménu Ježíše. Amen!

³⁹ Leží zde jisté množství šátků, za které se máme modlit. Budou za chvíli přineseny, když se budeme modlit.

⁴⁰ Obraťme se nyní v této večerní době ke Slovu, abychom je četli. Pokud to bude možné, pospíším si, neboť zde někteří sedí a čekají, až opustím toto místo. Oni jsou vysílení a unaveni.

⁴¹ Chci začít čtrnáctou kapitolou Janova evangelia a budeme číst

od... Začneme od 12. verše. Mým tématem dnešního večera je Utěšitel. A když budeme číst, poslouvejme pozorně to, co čteme. Jan 14. Začneme od 12. verše.

Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k Otci svému.

A jestliže byste co prosili ve jménu mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu.

Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.

Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.

A jáť prositi bude Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky.

„Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a v vás bude.“

42 Dovolte, chtěl bych přečíst ještě znovu tento 17. verš: „Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti...”

43 Svět. Pokud milujeme svět, nemůžeme Jej přijmout,... „Nebo nevidí ho,...“

44 Nezáleží na tom, co On koná, svět to nevidí, svět tomu nevěří. On říká: „Emoce, psychologie.“ To pro ně není ničím jiným. „... nevidí ho, aniž ho zná,...“

45 A nyní slyšme, co On říká o Něm: „... ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, - Ježíš - a v vás bude.“

46 Není to jasně řečeno? Kdo vlastně je ten Utěšitel? Ježíš. Rozumíte? On řekl: „A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky. Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná...” Hleďte! „Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej...” On mluví sám o sobě. „Vy jej znáte, neboť s vámi přebývá v přítomné chvíli v podobě těla - to bylo řečeno učedníkům - a bude ve vás. Bude přebývat ve vás a neopustí vás.“

47 Ó, což On není dobrým Bohem? Ježíš je pro nás tak dobrý! Bylo to vyjádřeno tak pěkným způsobem - „náš Bůh je dobrý Bůh.“ On je dobrý pro své děti! Připravil pro nás všechny dobré věci, všechno, co potřebujeme. On se o to postaral. A nyní můžeme v důvěře říci: „Otče

náš, kterýž jsi v nebesích," neboť On je skutečně Otcem. A i když jsme my neposlušní, i když jsme arogantní, On nám dává stále totéž, bez ohledu na to, zda jsme dobří nebo zlí. On nám dá pokrm k jídlu, obléká nás, dá nám domy k bydlení. Ó, On je tak dobrý!

48 Ó, kdybychom jenom pohleděli a sečetli všechny dary, kterými nás obdarovává! Kdybychom o tom všem měli uvažovat, zabralo by nám to mnoho času. Co kdybychom například neměli oči? Co kdybychom neměli nos, co kdybychom neměli ústa anebo uši? Co kdybychom neměli chodidla či nohy? Nemohli bychom se pohybovat. Ale hleďte! On se postaral o to, abychom měli chodidla. Co kdybychom neměli oči? - neviděli bychom. Slyšeli bychom hlas, a neviděli bychom, odkud pochází. To všechno bylo skrze Něho pro nás připraveno a uzavřeno v těch pěti smyslech.

49 A kdybychom žili v tom správném spojení s Ním, On by se postaral ještě o něco více. Neboť existuje jakýsi vnitřní zrak, který dovede vidět to, co člověk obvykle nevidí. Když jsme znovuzrozeni, můžeme Jej vidět. „Znáte Jej, viděli jste Jej, On bude s vámi přebývat na věky.“ On je dobrý Otec. On je pramenem vší dobroty. On je pramenem vší dobroty i Otcovství, neboť ono patří našemu Bohu. On je dobrý pro ty děti, které Mu věří! Ale může se stát...

50 Jedna z dobrých věcí, kterými na nás pamatuje, je sluneční světlo. Však víte, že bez slunečního světla bychom nemohli žít - nemohli bychom ani chvíli žít. Nic by nemohlo růst. Sluneční světlo je nádhernou a potřebnou věcí, a přesto hledíme a říkáme - to je slunce, a jdeme dále a přehlížíme ty věci. Ale sluneční světlo je nutné k našemu životu. Ono nám pomáhá a dává sílu. Mám na mysli tělesného člověka. Existuje také sluneční světlo duchovní, ve kterém můžeme žít.

51 Všechno tělesné je odzrcadlením toho duchovního. Jestliže jíme dobrý pokrm, který leží na stole, on je předobrazem toho dobrého pokrmu, který jíme ze Slova. Je to jenom předobraz, je to jenom vnější vyjádření té duchovní části, která pro nás má mnohem větší význam než ta tělesná. Rozumíte?

52 Je to tak jako s malým dítětem. Když je malé dítě počato v lůně matky, je jenom tělem a krví. Ono se hýbe a chvěje. Ale ve chvíli, kdy se narodí, i když to nevidíme, v blízkosti matky se sklání duch i duše, aby vešli do toho děťátka ve chvíli, když se narodí. Když se to dítě narodí, Bůh stvořil duši a stvořil ducha, aby vstoupili do toho dítěte v té chvíli, kdy se narodí na tento svět. Potom to dítě roste a začíná se

učit. Takovým způsobem se stává živou duší a začne rozeznávat, co je dobré a co zlé. A potom, tak jako Adam a Eva, bude postaveno před strom vědění dobrého a zlého a musí učinit svoji volbu. Díky tomu se stává inteligentním. Ono stále roste. Je to velká Boží ekonomie.

53 Ale na konec je u konce cesty toho fyzického těla. A tak, když to tělo hyne a ustupuje, je připraveno jiné, aby ten život přijalo. Ve chvíli, kdy odchází duše, ta která se nachází v nás, když duch opouští tělo, ona přechází do jiného, mladého, dobrého, lepšího, takového, které nestárne, takového, které nepomine. Proč? On je dobrým Bohem. Ano, takový je.

54 Ale vezměme jiný příklad. Co když nějaký člověk ví o slunečním svitu, a to slunce svítí, avšak on odmítá uznat jeho zář a říká: „Já tomu nevěřím.“ On vchází do sklepa, zavírá za sebou dveře a odmítá uznat, že slunce svítí. „Já tomu nevěřím!“

55 Někdo může říkat: „Ale ono je žhoucí, je zdravé, lidé, kteří žijí v slunečním světle, získávají barvu, stávají se zdravějšími, jestliže žijí v slunečním světle.“

56 „Já tomu nevěřím“ - odpovídá a zavírá za sebou. Takový člověk je v žalostném stavu, jestliže by tak postupoval. Così s jeho duševními schopnostmi není v pořádku.

57 Stejně tak člověk, který se zavírá před Božím duchovním sluncem - září toho slunce. S duchovním stavem toho člověka je cosi v nepořádku. Co když člověk odmítá vejít pod vedení dobrého Boha, takového, jako je náš Bůh, který je naše útěcha i síla. Žít v Jeho sluneční záři znamená duchovní růst. To je duchovní síla, žít v Jeho sluneční záři - Syna - vyzařující z Jeho slávy! Je to největší výsada, kterou máme, že můžeme žít v slunečním světle Boží slávy! Pohledme jenom na ty dobré, zdravé křesťany!

58 A takový muž, či žena, který sám sebe staví někam do sklepa a nechce pohlédnout na sluneční zář toho přírodního slunce, které Bůh pro něho připravil, ale odmítá tomu věřit, činí tak z důvodu sebelásky, zavírá za sebou - takový člověk si brzy způsobí chudokrevnost. Stane se slabým, opouští ho síly, chřadne, a brzy... On pohrdl tou výsadou, kterou mu Bůh daroval. Udělal to vědomě. Tak je to.

59 Jestliže se skrýváme před slávou Boží, křtem Ducha svatého, společností Ducha, tak první věc, jak víme, bledneme, stáváme se nemocnými křesťany. Naše prožitky se stávají nevýraznými, mlhavými. A když přichází větší zkouška, tehdy uhýbáme a vracíme se zpět.

⁶⁰ A nyní je zapotřebí vojáka, který zakusil, co to je žít ve světle Božího slunce. Je zapotřebí ducha, který zná Boha, který se nechvěje, ani nepochybuje. Takový může obstát i v největší zkoušce a může zvolat: „Můj Vykupitel žije! Haleluja!“ O to tu jde.

⁶¹ Ale my se zavíráme, děláme to bez uvážení. Děláme to proto, neboť tak chceme. Ale Bůh je dobrý a On to pro nás předurčil. Ale tak mnozí mezi námi nechtějí vejít do té zdravé atmosféry s Bohem. Nechceme se stát zdravými křesťany a mít zdravého ducha. Jistě byste chtěli mít zdravé tělo, asi všichni z vás. Ale to tělo, i kdyby bylo, nevím jak zdravé, ono se přesto musí vrátit do prachu.

⁶² Ale, ach bratře můj! Duše se nemůže nikdy stát příliš zdravou. Vždy když poroste, zesílí v síle, v lásce i v moci Boží. Nám je zapotřebí chodit ve světle Božího SLUNCE, neboť On je dobrý.

⁶³ Máme velké dědictví, máme velkou svatou povinnost, která nám byla svěřena.

⁶⁴ Možná, že se budete divit: „Bratře Branhame, ty mluvíš o slunečním světle, o velkém slunečním světle Boží slávy, která může našeho ducha učinit zdravého, učinit nás silnými křesťany.“ Za tím účelem jsme sem dnešního večera přišli. Chceme ty věci prozkoumat. „Jakým způsobem je můžeme nabýt? Odkud pocházejí? Čím ony jsou? Bratře Branhame, ukaž mi, na čem záleží? Je něco takového možno koupit v lékárně, anebo co je to za vitamíny?“

⁶⁵ TO SE NEDÁ KOUPIT V LÉKÁRNĚ. Ale mnoho z toho se nalézá tak blízko tebe, kdybys to jenom mohl přijmout! Potřebuješ jenom znát heslo, jakým způsobem to můžeš obdržet.

⁶⁶ V lékárně můžeš obdržet určité léky, ale k tomu je ještě zapotřebí lékaře, který by stanovil diagnózu vaší nemoci. Kdyby to neučinil, pak vás ty léky mohou zabít.

⁶⁷ A proto nyní musíš mít diagnózu své nemoci. Nemůžeš bezprostředně přijít, vzít hříšníka a naplnit ho Duchem svatým. Musí nejprve činit pokání, nejprve musí být očištěn od svých hříchů. On musí být připraven, aby mohl přijmout ty velké Vitamíny, které mu budou podány.

⁶⁸ Byla nám svěřena svatá povinnost. Víte, v čem ta povinnost spočívá? Máme dědictví, máme díl, který máme zdědit jako věřící děti. To je ta svatá povinnost. Ta svatá povinnost a též naše svaté dědictví, nám jsou Slovem Božím darovány - plným Slovem Božím. Samotné

Slovo jsou Vitamíny. Slovo samo v sobě, to Boží Slovo!

⁶⁹ Z toho důvodu jsem člověkem, jak to definuji, tak dogmatickým, neboť stojím na Slově! Bez ohledu na to, co říkají jiní, jestliže to nesouhlasí se Slovem, já tomu nevěřím. Jestliže tomu chcete věřit, v pořádku. Ale pokud jde o mne, držím se Slova, neboť „nebe a země pominou, ale moje Slovo nepomine“. A tady je to Slovo!

⁷⁰ Já žiji díky tomu Slovu. Ježíš řekl: „Psáno jest: Ne samým chlebem žije člověk, ale každým Slovem vycházejícím z úst Božích.“ O to zde jde! A to nám bylo dáno jako dědictví. To je náš majetek. Ó Bože, dovol nám do toho hluboko vniknout.

⁷¹ To je naše výsada. Tu svatou povinnost Bůh svěřil své církvi. On odkázal své církvi svoje Slovo. A to svaté dědictví patří nám. Je Božím darem. Není dané proto, aby se vzhledem k němu přistupovalo na kompromis, či něco vybírat a něco jiného odmítnout nebo k tomu přidávat nebo přizpůsobovat našemu vkusu. Bylo dáno proto, aby bylo hlásáno jako plné Slovo, jako plné evangelium. Jako křesťané jsme zavázáni, přijmout je a věřit mu. Když víme, že nás naše srdce nepotupují, potom jsme našli milost u Boha.

⁷² Když jsme si vědomi toho, že něco obcházíme, či nějaká část toho velkého dědictví, která nám patří, byla námi pomíjena, a to z toho důvodu, že naše církev říká: „V přítomném čase tomu nevěřte, to se netýká přítomného času!“ - jestliže něco z toho chceme obejít, v tom okamžiku naše dědictví ničíme.

⁷³ My všichni, jak se domnívám, jsme Američané. Všichni, kteří se dnešního večera nacházíme v této modlitebně, jsme všichni americkými občany. Jsme vděční za to, že můžeme být Američany. Ale co se přece stalo s naším americkým dědictvím? Co se s ním stalo? Začali jsme přistupovat na kompromis, a v tom okamžiku, kdy jsme začali přistupovat na kompromis, ztratili jsme svátost našeho dědictví, neboť jsme začali přistupovat na kompromisy. Čtyřikrát jsme odstranili prezidenta. Je to postupování v rozporu s ústavou. Dopouštíme se v dnešní době činů, že dokonce... To malé parkovací počítadlo, které spatřujeme na ulicích, je také neústavní postupování. V naší ústavě něco takového není. Je to v rozporu s ústavou a přesto to činíme. Děláme různé jiné věci, které jsou v rozporu se zásadami, na kterých byl tento národ založen. Činíme všechno převráceně a ztrácíme naše dědictví. Proč? Protože jsme se dopustili kompromisů ve vztahu k těm zásadám, na kterých jsme byli založeni.

⁷⁴ Bože, pomoz mi! Bože, pomoz jiným, aby se jako křesťané nikdy nedopouštěli kompromisů vzhledem ke Slovu Božímu. Ta svatá povinnost byla dána církvi a je to slavná věc, že můžeme mít evangelium, plné evangelium, a kázat je všude bez kompromisu. Kažte je tak, jak bylo napsáno, žijte podle něho tak, jak bylo napsáno. Ó, jaká svatá povinnost!

⁷⁵ A jestliže očekáváme, že se Jeho Slovo naplní, jestliže očekáváme, že Bůh dodrží své Slovo, musíme mu zůstat věrní v tom způsobu, v jakém je Bůh napsal. Z toho důvodu, jestliže budete při něm stát, v tom způsobu, v jakém bylo Bohem napsáno, tehdy se mezi vámi budou dít různé věci. Každé Slovo nalezne své naplnění.

⁷⁶ Žiji v očekávání, neboť mám naději a ohlížím se po síle, která sestoupí a zatřese - zatřese národy.

⁷⁷ Kdyby Bůh mohl dostat lidi pod svoji vlastní kontrolu, kdyby našel muže, nebo ženu, kteří by nepřistupovali na kompromis vzhledem k Jeho Slovu, ale budou stát jako ta skála věků a věřit každému Jeho Slovu a věřit, že On za tím vším stojí. Člověk, který tomu věří, musí podle toho jednat. Jestliže nebudeš jednat tímto způsobem, potom tomu nevěříš. Ale jestliže tomu věříš, jednej podle toho! A můžeš to uvést v pohyb a v tobě se najde Slovo.

⁷⁸ Ztratili jsme naše dědictví z důvodu toho, že jsme přistoupili na kompromis. A když přistupujeme na kompromis, nemůžeme očekávat, že by Bůh dodržel svoje zaslíbení ve vztahu k nám. Porušili jsme ten svatý závazek, poskvrnili to, co nám Bůh svěřil. A tudíž dodržujeme ten závazek, zachovejme ho ve svátosti, zachovejme ho svatým. Respektujeme každé Jeho Slovo a nikdy nepřístupme na kompromis. Vezměme Boha za Slovo a věrme Mu. Pracujme tím způsobem jako ono! Stůjme za ním! Budme neochvějní! Musíme to učinit. Bůh to od nás očekává.

⁷⁹ Podobně jsem mluvil dnes ráno v poselství, v našem poselství dnes ráno, ve kterém jsem řekl: „Přísluší nám - přísluší nám, abychom naplnili všechnu spravedlnost.“ Je to závislé na nás, kterým bylo Slovo Boží svěřeno. Je to závislé na nás, abychom stáli při tom Slově. A jestliže při něm stojíme, tehdy spatřujeme Boha, který koná mezi námi. Přísluší nám, abychom při něm stáli. To je dědictví, darované nám od Boha.

⁸⁰ Chceme nyní alespoň na okamžik pohledět zpět a vyhledat ty muže, kteří respektovali ten velký Boží, svatý závazek, kterým bylo

Jeho Slovo. Hle, co je naším dědictvím? - Slovo. A v dobách napětí, ve chvílích starostí, ve chvílích neštěstí, ve chvílích nebezpečí, ti muži nalézali útěchu v tom, že respektovali Slovo.

81 Slovo je Boží útěcha. Když o tom víš, můžeš jít i přes údolí stínu smrti, neboť máš vědomí, že „Tak řekl Bůh“ a to stačí - tak řekl Bůh!

82 Nemůžeš říci, že tak řekl náš pastor, či tak mluvila naše církev.

83 Ty se můžeš odvolat na to: „Tak řekl Bůh!“, a to je útěcha, kterou jsme obdrželi. To je místo mé útěchy v přítomné chvíli. To je také místo tvé útěchy. Tak řekl Bůh! „Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, živ bude. Kdo žije a věří ve mne, neumře na věky. Věříš-li tomu?“ Hledte, to je útěcha, kterou jsme obdrželi.

84 Noe - hovořil jsem na jeho téma, pokud se nemýlím, dnešního rána - obdržel útěchu, i když se nalézal v samém středu kritiky! Nepochybně!

85 „Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti,“ tak řekl Ježíš, „nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a v vás bude.“

86 Noe se setkal s Bohem, slyšel Boha, obdržel Slovo Boží, a tudíž nepřikládal váhu tomu, co říkali jiní lidé. Noe měl Slovo Boží a to pro něj byla útěcha! Přišli kritici a smáli se mu pro to, co dělal, kritizovali ho. Vědci říkali: „Jak může spadnout voda z nebe, když tam žádná není. Můžeme ti dokázat, že tam žádná voda není. Noe, ty jsi fanatikem! Můžeme ti dokázat, že jsi fanatikem. Pohleď tam, je tam alespoň kapička vody? Dokaž mi to!“ Oni mohli mít dalekohledy, s nimiž mohli vidět na vzdálenost 120 milionů světelných let, podobně jako to máme dnes. A jak víme, do té doby na zemi ještě nepršelo. Ale Noe obdržel útěchu, neboť měl zaslíbení Boží. Amen.

87 Co tudíž Noe potom učinil? Ihned se odebral stavět archu. „Jaká hloupost!“ Možná, že před ním nikdo nestavěl loď. Možná, že v těch dnech nebylo jezer ani řek, a tudíž nebylo žádných lodí potřeba, ale on zde staví nějaký podivínský objekt. Všichni lidé se mu vysmívali. Stačilo to na to, aby mu to znechutili. Všichni kolemjdoucí říkali: „Pohledte nahoru, na toho fanatika, který se tam nalézá! Co je to za podivný dům, který staví? Jaký z toho může být užitek? Pohledte na to, co staví! To je přece nesmysl!“ Ale Noe měl útěchu, poněvadž měl Slovo Boží! To byla útěcha, spoléhající na vědomí toho, že to řekl Bůh. Amen. Bůh to řekl a to stačilo. Bůh to řekl! „A odkud to víš, že bude pršet?“

„Bůh to řekl!“

„A odkud to víš, že voda spadne ze shora?“ - „Bůh to řekl!“ To byla útěcha, kterou on měl ve Slově.

⁸⁸ Pozorujme na chvíli jeho archu. Byla postavena poněkud fanatickým způsobem. Všimli jste si, co je napsáno v 1. Mojžíšově? Bůh řekl: „Postav ji z dříví gofer.“ Jestliže jste se o tu věc již někdy zajímali a prostudovali označení výrazu „dříví gofer“, pak víte, že je úplně podobné dřevu balza. Je to velmi lehké dřevo, jako houba. Sestává z jemných komůrek, a dokud žije, jsou ty komůrky stromu vyplněny mízou, ale ve chvíli, kdy je strom skácen, míza vytéká a nezůstane nic jiného kromě té houby. Hle, On řekl: „Nestavěj tu archu z dobrého, tvrdého dubu, nestavěj ji z fíkového dřeva, ale postav ji z dříví gofer, které je ze všech nejlehčí a nejvíce houbovitě.“ Když se dostane do vody, brzy se potopí. „Postav ji z dříví gofer a udělej ji následujícím způsobem.“ Potom řekl, jak má být dlouhá a řekl: „Udělej tam pokoje, tři pokoje.“

⁸⁹ Pohledte, jaký to překrásný obraz! Ospravedlnění, posvěcení a křest Duchem svatým - tři pokoje. Vidíte? Pamatujte, on řekl: „Udělej tam okno.“ A okno nebylo umístěno na stěně, bylo umístěno ze shora. Vidíte? Ospravedlnění - Luther, posvěcení - Wesley, křest Duchem svatým a světlo svítící ze shora! To je sluneční světlo Boží, ve kterém máme chodit i v tom světle žít. Amen. Ve spodním patře se nacházeli hadi, ve druhém patře ptáci, ale nahoře se nalézal Noe se svoji rodinou. Oni se nacházeli nahoře, aby viděli a aby mohli vidět světlo svítící dovnitř.

⁹⁰ A dále Bůh řekl: „Když ji postavíš z dříví gofer, když již bude postavena, chci, abys ji napustil dehtem uvnitř i zvenku.“

⁹¹ Jednoho dne jsem studoval význam toho slova - napustit. My tomu rozumíme jako napouštění dehtem. Vezmeme nějaké chemické sloučeniny, ze kterých uděláme dehet a potom z toho dehtu stavíme cestu a jiné věci - za pomoci toho dehtu. V tamtěch dobách to bylo jinak. V těch dobách rostly stromy, které obsahovaly pryskyřice, a oni ty jehličnaté stromy káceli. Namísto toho používat takové sloučeniny, jaké máme v dnešní době, oni používali pryskyřic. Tloukli do toho stromu tak dlouho, dokud z něho ta míza a pryskyřice nevytekla. Potom ji ohřáli a lili na to měkké dřevo gofer, na to pórovité dřevo tak dlouho, dokud se nenasáklo. A po tomto úkonu ztwardlo na takový stupeň, že se do něho nemohl zabít ani hřebík. Tehdy bylo hotové k použití. Je to tak jako s Kristem.

⁹² To je církev. Církev se musí nejprve vyprázdnit, a stát se úplně lehkou. Všechno, co pochází z denominace, musí být vyprázdněno, též všechno, co pochází ze světa. Všechna nevíra musí ustoupit pryč.

⁹³ A potom přichází někdo jiný, kdo se liší od nás. Někdo, kdo byl v mladosti svého života skácen. On byl raněn, zbit, „On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše“. Byl tak rozbit, až Jeho život vyšel z Něho jako pryskyřice z toho dřeva.

⁹⁴ Ale, ach! Jakým způsobem to může křesťan do sebe vsáknout? Jedině tehdy, když je vyprázdněn. Nejprve musí být úplně vyprázdněn. Potíž je v tom, že se nechceme dát vyprázdnit. Ale nechme se vyprázdnit ze všech myšlenek našich, všech věrovyznání, všech našich knih a nechme se prosáknout Duchem svatým, kterým je Bůh ve svém Slově.

⁹⁵ Tehdy mohla ta archa plavat v dobách bouře, mohla plavat po moři, poněvadž byla pevnější než jakékoli jiné dřevo. Nic nemohlo zastoupit jeho místo, nic jiného. Jisté části archy se zachovaly přes šest tisíc let. Jisté její části se stále nacházejí, protože se dochovala díky konzervaci. Vzhledem k uzavřenosti odolala soudům přicházejícím z venčí. Vody představují soudy.

⁹⁶ A když my vejdemo do Krista, díky Jeho ubitému životu, a vsákneme Ho do našeho vlastního systému, tak jsme obdrželi očkovací látku proti věcem tohoto světa, a to tak skutečnou, že obstojí i před hněvem. Když přichází bouře a udeří a moře se vzdouvá, ale ta malá loďka se nepotopí. Ona se probije přes vlny až ke skále věků.

⁹⁷ Noe obdržel útěchu. V době kdy vykonával ty stavební práce, když stavěl archu, byl si vědom, že obdržel útěchu, a to z toho důvodu, že měl Slovo Páně, které mu říkalo: „Zde máš instrukce.“

⁹⁸ Co kdyby k němu někdo přišel a řekl: „Hele, Noe, co tím chceš dokázat - co stavíš z toho dříví gofer? Víš, co je to za dřevo? Kdyby měla přijít voda, potom se ta tvoje archa potopí nejdřív.“

⁹⁹ Ale jak vidíme, Noe se držel instrukcí, měl Slovo Boží, které bylo jeho potěšením. Slovo bylo jeho útěchou. „Nechápu, proč mě Bůh přiměl, abych to stavěl. Ale On řekl, abych tak učinil.“

¹⁰⁰ Nechápu, proč mě naklonil, abych tímto způsobem postupoval. Nechápu, proč mi nedovolil spolupracovat a zaneprázdnňovat se jinými věcmi, nebo jít spolu s církví. Ale to je Jeho pokyn a já to konám v tom způsobu, jak mi to nařídil. „A co tím chce docílit?“

¹⁰¹ To já nevím. Mám jenom ty kusy dřeva dávat k sobě a spojovat je hřeby. A ty kusy dřeva to je Slovo Boží, a v tom je moje útěcha. Skutečně. Ona je stavěna tím způsobem, jak Bůh řekl, aby byla stavěna. „A na té skále postavím svoji církev a brány pekla ji nepřemohou.“ To je pravda. O co zde však jde? Na tom duchovním zjevení poznání, kdo je Ježíš Kristus. Ne na třetí osobě trojice. To nemá s trojicí nic společného. On je Bohem, jediným Bohem, zmanifestovaným v těle a na tom základě je postavena Jeho církev. „Brány pekla ji nepřemohou.“ Ukazuje to i na tu skutečnost, že se jí brány pekla budou protivit, ale nebudou s to ji přemoci.

¹⁰² Samozřejmě, Noe měl ta Slova, obdržel útěchu, neboť věděl, že nezáleží na tom, co říká svět!

¹⁰³ Co kdyby k němu přišel nějaký stavitel a řekl: „Bratře Noe, jak víš, od okamžiku kdy jsi opustil naši církev a dostal jsi záchvat špatné nálady, dovol, abych tě na něco upozornil. Jestliže chceš něco budovat, proč nepoužiješ dobrý, starý, silný dub?“

„Dub se na to zkrátka nehodí.“

¹⁰⁴ „Ale já ti mohu dokázat, že dub je nejpevnější dřevo, jaké známe.“

¹⁰⁵ Na tom nezáleží, jak pevný dub je, Bůh k tomu účelu určil dříví gofer. Bůh ve věci toho dřeva něco učinil. On má jistě něco, co je třeba k němu dodat.

¹⁰⁶ Někteří z nich říkali: „A proč nepatříš k některé církvi, kde se schází velké zástupy intelektuálních lidí, všichni jsou slušně oblečení, a mohli by tě dobře platit, atd. Ty bys mohl kázat evangelium. Proč přednášíš svoji řeč takové chudé chátře? Hladoviš atd.“ Totéž říkají kazatelům, kteří stojí za pravdou. Bratře, to ale ode mne neočekávej! „Proč nechceš kolem sebe shromáždit skupinu intelektuálních lidí, takových, kteří znají své ABC?“

¹⁰⁷ Nezáleží na tom, jaký dav to bude, jde o to, zda jsou ochotni přijmout Krista a Kristus pro ně něco učiní. To jsou oni. To je ta osoba, která nezná ani ABC, ale i kdyby neznala... ona může znát Krista. To je něco jiného. To nezáleží na našem společenském postavení, ani na modré krvi, na kterou si děláme nárok. To je krev Ježíše Krista, která nám v Něm dává bezpečí jako kotva.

¹⁰⁸ Když již uvádíme takovou věc, chceme uvést ještě něco jiného - Joba. Rád uvádím příklad Joba. Ten muž měl skutečně Utěšitele! Kdo

byl jeho Utěшитelem? Slovo Boží. Bůh mu řekl, že bude tak dlouho spravedlivým, dokud bude obětovat zápalnou obět. A tehdy Job mocně spoléhal na ty zápalné oběti. Bez ohledu na to jak silné bouře na něho uhodily, nebo též kolik vln se nad ním převalilo, kolik dobrých věcí mu bylo vzato - on se stále opíral o Slovo Boží. Ono bylo pro Joba útěchou.

109 A když přišli jeho vlastní lidé, jeho církevníci, a chtěli ho napomínat, a říkali: „Pohled' sem, Jobe. Pohled' sem! Zda víš o tom, že jsi zhřešil? Zda víš, že jsi spáchal zlé skutky? Jak by tě Bůh mohl trestat, kdybys byl, jak říkáš, spravedlivý? Jak by ti mohl všechno vzít, vzít tvoje děti, rozprášit tvůj dům, nebo učinit ještě něco jiného, a také podlomit tvé zdraví? A ty zde sedíš, Jobe, tak politováníhodný chudák, a ještě sám sebe ospravedlňuješ. A nakonec nás přesvědčuješ, že nejsi hříšníkem.“

110 Ale Job věděl, že nebyl hříšníkem, neboť se opíral o Slovo! Amen. A Bůh vyžadoval ty zápalné oběti a jeho vyznání. A Job udělal tato vyznání a stál na Slově. A když se nacházel v tom nejhorším utrpení, zvolal: „Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A až by kůži mou i tělo červi zvrťali, však vždy v těle mém uzřím Boha.“ Hleďte, jeho útěcha bylo Boží zaslíbení - Slovo Boží.

111 To je také naším dědictvím - Slovo Boží. Ono je zaslíbením. Jistě.

112 Abraham. Dnešního rána jsme o něm již uvažovali. Chci ho dnešního večera ještě jednou přivést na scénu jako dalšího svědka. Co je to za útěchu, ze které čerpal Abraham? Lidé ho nazývali fanatikem. Abrahamovi se nic nelíbilo. Lidé se ho ptali: „Abrahame, kam se ubíráš s tím malým chlapcem?“

„Jdu ho obětovat.“

„Proč?“

113 „On je přece Jahve. A když On, ten Všemohoucí Bůh, věrný El Šaddaj (Všemohoucí Bůh) ke mně mluvil, bylo mi 100 let a mé ženě 90. On nám tehdy daroval to dítě. A jestliže ten stejný Bůh od nás vyžaduje život tohoto dítěte - já jsem je již přijal v podobenství vzkříšení. Důvěřuji tedy Bohu, že On je mocen probudit ho z mrtvých.“ To byla jeho útěcha.

114 A starý Job ve svém čase řekl: „A kdyby mě i zabil, proč bych v něho nedoufal.“ On byl cele zakotven ve Slově, věděl, co říká Slovo.

To byla jeho útěcha, to byla jeho víra a to ho potěšovala.

¹¹⁵ Abraham věděl, že On byl Bohem. A tudíž, když jeho syn... On byl již odumřelý. Lůno Sáro také. Jeho mužnost byla odumřelá a přece mu Bůh daroval toho syna, a to na základě svého zaslíbení. A jestliže ten Pán, který dal zaslíbení, řekl: toho syna obětuj, věděl, že Bůh je mocen vzkřísit jej z mrtvých. Tedy...

¹¹⁶ Bůh, který mne probudil z mrtvých, mě, hříšníka, mě, který byl mrtvý ve hříchu a provinění, obživil moji duši, On pro mě něco učinil. On něco učinil i pro tebe. On ode mne odňal ducha tohoto světa. Odňal žádosti světa. Povznesl mne nad ty stíny. Udělil mi křest Duchem svatým. A jestliže to můj Bůh dokáže učinit, tak mě od Něho smrt nemůže oddělit! To není možné. I to je útěcha. „Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, živ bude.“ Tak to je. Já o tom vím! „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já jej vzkřísím v den nejposlednější.“

¹¹⁷ Bůh mě přijal, když jsem se válel v blátě a hříchu, zdvihl mne a učinil křesťanem. Jestliže mne Bůh mohl zdvihnout, když jsem byl v neštěstí a úzkosti, nacházejíc se v takovém stavu, v jakém jsem byl, politováníhodným chudákem, On mne pozvedl a daroval mi naději věčného života a pokřtil mne svým Duchem svatým a naplnil mne svojí mocí a slávou, pak je mne také mocen převést přes údolí stínu smrti a přijmout mne do slávy na druhém břehu. On to zaslíbil. A to je naší útěchou.

*Na Kristu, mocné skále stojím,
všechny jiné základy jsou sypkým pískem.*

¹¹⁸ Když měli izraelští mládenci vstoupit do ohnivé pece, tak, jak jsme na to vzpomínali dnešního rána, když vcházeli do té hořící pece, aby položili své životy, zaujali jasné stanovisko. O tom jsme se zmínili již dnes ráno. A co je potkalo? Oni řekli: „Náš Bůh je mocen.“ Amen. A oni na tom stáli! Na čem stáli? Co bylo jejich útěchou? Za několik minut měli být spáleni. Ta pec byla silně rozpálená, sedmkrát více než obvykle. Ale oni měli útěchu! Na jakém základě? Věděli, že „Náš Bůh je mocen nás vysvobodit z toho sálajícího ohně.“ Jejich útěcha spoléhala na to, že spoléhali na možnosti toho Boha, kterému sloužili.

¹¹⁹ Oni doufali v Jeho moc, a to je také moje naděje a opora. Já spoléhám na Jeho možnosti. Spoléhám na Jeho milost. Ne na to, čím jsem, ale na to, čím je On. Opírám se o Jeho zaslíbení. On mi dal zaslíbení a přísahou je potvrdil. Víím, že máme život věčný. Tak je to.

120 Spoléhal na to. Hebrejští mládenci řekli: „On je mocen nás vysvobodit. A i kdyby to neučinil, tvé soše se klanět nebudeme.“ To se mi líbí. Jistě.

121 I kdyby mě na konci mé cesty odmítl - každý křesťan by mohl říci, i kdyby mě odmítl, na věky od sebe odloučil, přece Ho miluji, přece On je můj. I v pekle bych stále myslel tím způsobem, jak myslím nyní. Stále bych Ho miloval. A když pominou věky, stále Jej budu milovat, neboť se s mým srdcem něco stalo. Cosi se v něm stalo. „Kdybych měl jeden život, nebo kdybych měl tři, toužím být takovým jako Pán Ježíš Kristus.“ Tak je to, neboť mne cosi potkalo. On je mým životem. On přišel ke mně.

122 Mojžíš si byl vědom, Mojžíš nesl odpovědnost za 2 milióny lidí, když je vyváděl z Egypta. Nesl odpovědnost za to, jakým způsobem je nasytí - dva miliony lidí. A mezi nimi byly ženy, které nesly na svých hlavách zadělané těsto na chleba, a pouť trvala 40 let. Jakým způsobem je nasytit? Kolik nemluvnat se každé noci narodilo v tak velké skupině lidí? Kolik mezi nimi bylo starých a slabých, kolik oděvů se unosilo? „Odkud mohu vzít tolik oděvů? Jakým způsobem je nasytit? Byl jsem k nim poslán jako vůdce. Jakým způsobem to budu moci splnit?“

123 Mojžíš spoléhal na to, co řekl Bůh. „Jistě budu s tebou!“ Amen. To byla jeho útěcha. „Já jistě budu s tebou!“ On nic víc nepotřeboval. Mojžíš našel odpočinutí a útěchu v Božím slibu. „Mojžíši, Já opravdu budu s tebou.“ A tudíž to nebylo záležitostí Mojžíše, aby nasytit ten lid.

124 „Jakým způsobem to učiníš, Pane?“ Mojžíš takovou otázku nepoložil.

125 Není to moje věc, klást takovou otázku. Není to tvoje věc, klást takovou otázku. Naši věc je, abychom Mu věřili a poslouchali Ho a pociťovali útěchu, když můžeme spoléhat na Jeho zaslíbení. „Tak řekl Bůh a to stačí.“

126 Jednou mi někdo řekl: „Bratře Branhame, nebojíš se, když stojíš na kazatelně a když na tebe někdo útočí? Nepociťuješ někdy strach, když stojíš v té první linii, že se dopustíš nějaké chyby?“ Nikoli!

127 Nebojím se, neboť úplně spoléhám na Jeho Slovo - „budu s tebou“. Řekl mi to oné noci: „Nic před tebou neobstojí po všechny dny tvého života.“ On řekl: „Já budu s tebou“, a On vyřídil každého nepřítele. Stál vedle mě, když jsem si to nezasluhoval, aby u mě někdo stál. Ale vzhledem k tomu, že On dal zaslíbení, a to na základě své

milosti, já jsem na tom Slově cele odpočinul. Proč? Neboť On to zaslíbil! On to zaslíbil. On je mocen dodržet to, co zaslíbil. To je pravda. Mojžíš o tom také věděl. „Jakým způsobem přejdete přes to moře?“

128 Mojžíš řekl: „To já nevím, ale On slíbil, že bude se mnou.“

129 A tudíž se nikdy nepokoušejte přejít přes most, dokud k němu nedojdete. Stůjte věrní Slovu Božímu a Bůh vám otevře cestu, neboť On je ta cesta. Ano. Mojžíš byl potěšen Slovem Božím, které k němu bylo řečeno skrze Boha.

130 Jan. Mám za to, že jsem o něm učinil zmínku dnešního rána. Nejsem si jist, ale mám za to, že jsem učinil nějakou zmínku o Janu Křtiteli. Nacházel se tam na poušti. Kdyby někdo přišel... a řekl: „Pohled, tam se nyní nachází kolem dvou milionů lidí z izraelského národa. Jakým způsobem poznáš toho Mesiáše? Jakým způsobem Ho poznáš?“ Odpověděl: „On bude obyčejný člověk, bude jedním ze synů Davidových.“

131 „A zda On přijde z pokolení Davidova? Existuje přece tisíce, tisíce lidí, kteří pochází z toho pokolení. Jakým způsobem Ho poznáš? Jakým způsobem Jej budeš moci představit tomuto světu a odkud budeš mít jistotu, že je to On?“

132 On odpověděl: „Mám Slovo Boží, já Jej poznám!“ A mluvil dále: „Někdo stojí uprostřed vás.“ Amen. „Nyní mezi vámi stojí někdo, koho vy neznáte. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“

„Jak Ho poznáš, Jene?“

133 Já spoléhám na Slovo Boží. Na poušti mi Bůh řekl: „Jdi a křti vodou!“ Také řekl: „Na kterém uvidíš Ducha sestupujícího a zůstávajícího na Něm. Ten bude křtít Duchem svatým a ohněm.“

134 Jan řekl: „On stál v tom místě a já jsem Ho neznal, byl obyčejným člověkem, oblečen jako člověk, vypadal jako člověk, zkrátka byl ČLOVĚKEM!“ Řekl: „Neznal jsem Ho, ale Ten, který mi na poušti řekl: „Uvidíš znamení a tím znamením bude Duch, který spočine na Něm, to bude Ten, o kterém jsem ti mluvil.“ Jan necítil strach, že udělá chybu, neboť Jej znal! Amen.

135 A jak my můžeme udělat chybu, když Ježíš řekl: „Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluvit, hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, nikoli jim neuškodí; na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti

budou.“

136 A lidé, kteří žijí v současnosti, začínají poznávat, že popřeli moc. Mají formu pobožnosti, ale zapírají moc Ducha svatého. Děje se to již zjevně, můžete to vidět.

137 Ale my jsme dosáhli útěchy, neboť o tom mluví Slovo Boží: „Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou.“

138 A On řekl, že povstanou kritici a budou takové věci mluvit, a z toho důvodu jsme povinni prožívat ještě větší útěchu.

139 (Část nahrávky schází.) On měl útěchu. Když řekl,... to není...

140 Řekl: „Ale čekejte okamžik! Tam na druhém břehu stojí nejvyšší kněz.“

141 „Nejvyšší kněz, nebo nejnižší kněz, biskup nebo ne biskup, král nebo ne král!“ Tam také sedí Herodes a Jan mu řekl: „Nesluší tobě, abys žil s ženou Filipa, tvého bratra.“ Amen.

142 Co on vlastně měl? Slovo Boží, amen. On se nestaral, on je kázal bez kompromisu. Měl Slovo a ono bylo jeho útěchou. Bůh mu řekl, kdo bude ten Mesiáš.

143 „Bude-li nějaký Mesiáš nebo nebude, nemyslíte, že by to měl být náš nejvyšší kněz? Nemyslíš, že on o tom musí něco vědět?“

144 „O tom nevím, ale Bůh mi řekl, že spatřím Ducha sestupujícího a On spočine na Něm, a to bude On! Amen! To bude ten Mesiáš.“ Jan řekl: „Obdržel jsem útěchu ve svém srdci a vyčkávám, neboť znám Boží zaslíbení. A když Ho uvidím, potom Jej poznám.“

145 Jednoho dne sestupovali dolů z návrší, šli spolu, Lazar s Ježíšem. On vstoupil do vody.

146 Jan řekl: „Hle On! To je On!“ Všichni se ohlédli. Nemohli říci, kdo je ten a kdo tento. Byli si podobni. Měli bradu a podobné šaty. Ale Jan řekl: „Poznal jsem Ho, neboť Ho provází to znamení. Já Jej znám, to je On. Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“

147 Ježíš ani nepozvedl svoji hlavu, ale vstoupil přímo do vody, aby byl pokřtěn. „Neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost.“ On věděl, že je to Mesiáš, neboť měl ve svém srdci zaslíbení Božího Slova. Ó, na to stejné můžeme i my dnešního večera spoléhat!

148 Když lékař odcházel od toho lůžka, řekl: „To srdce za chvíli

pukne. Puls již přestává. Vystupuje již pot, ona umírá.“

149 „Ale já vím, komu jsem uvěřil a jsem si jist, že On je mocen zachovati to, co mi svěřil, až do onoho dne.“ Haleluja! Opravdu jsme obdrželi zaslíbení Boží: „Kdo věří ve mne, nikdy nezemře, a kdyby i umřel, žít bude, a kdokoli žije a věří ve mne, nikdy nezemře. A tato znamení následují ty, kteří věří.“ Máme zaslíbení. Boží Slovo je pro nás útěchou, když můžeme stát na Božím Slově.

150 Všichni ti velcí rekové - mám jich tu mnoho vypsanych, ale pro úsporu času, můžeme říci jenom to, že obdrželi útěchu díky Slovu Božímu. Hle, co učinili. Hleděli zpět. Někdo, kdo hledí zpět a vidí, jak někdo jiný zachoval Slovo, obdržel útěchu a odešel. A ten další hledí zpět a vidí, co učinil ten před ním. A vidouc to, také následuje Slovo a odchází. Pociťuje útěchu, vědouce, že má vlastní Boží zaslíbení. Přichází další a pociťuje na sobě práci Ducha. Následuje však Slovo Boží a právě tak pociťuje útěchu. Každý z nich jde za Slovem Božím a ono je jejich útěchou!

151 Ó, bratře! Slyš, co nyní řeknu! Jednoho dne se Slovo stalo tělem. Nepochybně. To Slovo se stalo tělem a vzalo podobu člověka. Slovo Boží, které přineslo útěchu, se stalo člověkem a přebývalo mezi námi. Mohli jsme se toho Božího Slova dotýkat rukama. Mohli jsme tomu Slovu potrást rukou. On byl Slovem. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.“ To Boží Slovo se stalo tělem, Utěšitelem. On žil zde na zemi. Poznali jsme Ho jako Slovo. On postupoval jako Bůh. Vypadal jako Bůh. Kázal jako Bůh. On uzdravoval jako Bůh. Byl Bohem, v každém pohledu byl Bohem! On mluvil jako Slovo, vypadal jako Slovo, kázal jako Slovo. On byl Slovem! Amen.

152 Ó, jaká odtud plyne útěcha, posadit se kolem Něho! Nebylo by vám to příjemné? Kdosi řekl: „Jistě ano, bratře Branhame.“ Ale okamžik, kdyby On byl zde na zemi, já bych běžel k Němu, abych se mohl posadit po Jeho boku.

153 Nikdy nebylo člověka, který by se Mu mohl rovnat. Nikdo na zemi se nemohl postavit a říci: „Já jsem vzkříšení i život,“ jako to mělo své místo u hrobu Lazara. „Kdo věří ve mne, kdyby i umřel, žít bude.“ Kdo to byl? Kdo to byl? To bylo Slovo, On byl Slovem. Nedivme se, že se tam mohl postavit a setřít slzy jako člověk, potom promluvil k tomu mrtvému člověku, který již čtyři dny ležel v hrobě a říci: „Lazare, pojď ven.“ O čem to svědčí? To bylo Slovo! Amen! To bylo Slovo v akci. On byl tím Slovem. To bylo Slovo, které přišlo k prorokům. Každý

z proroků Jej předpověděl.

154 Štěpán řekl, stoje před židovskou radou byv souzen: „Kterého ze všech těch, kteří vyhlíželi po Jeho příchodu, nepronásledovali otcové vaši? Kterého ze všech těch, kteří Ho předtím vyhlíželi a vyhlíželi Jeho příchod? Či ho vaši otcové nepronásledovali? A vy jste chytli Knížete života a zamordovali Ho. Ach! Chytli jste Slovo života, když On byl Slovem!“

155 Hle, On, to Slovo, stojí uprostřed nich. Oni Ho viděli, jak přichází k hrobu mrtvého člověka, viděli Ho, jak se zastavil před ženou z Naim u smutečního průvodu, a její jediný syn, jehož tělesné pozůstatky tam ležely nabalzamované, byl právě nesen do hrobu. Ale když se ty tělesné pozůstatky potkaly se Slovem, i když to byly jenom tělesné pozůstatky, ale ožily!

156 „Kdyby i umřel, živ bude.“ Tělesné pozůstatky se navrátily k životu, neboť se potkaly se Slovem. Ó, co se může stát při setkání se Slovem. To je útěcha.

157 Svého času jeden člověk viděl, jak skupina Galilejců, možná rybářů, měla ve svém středu ubohého starého člověka. Byl nemocný a vůbec nemohl povstat z lůžka. Oni se jej pokoušeli přinést k tomu Slovu, ale nebylo tam místo, neboť mnoho lidí toužilo po Bohu. Dům byl přeplněn lidmi, ta malá rybářská chatka. Ti rybáři se shromáždili nad řekou. Na střeše bylo jenom málo tašek. Aby toho člověka přivedli ke Slovu, nepozastavili se ani nad tím, co to bude stát. Sundali tašky jenom proto, aby se mohli dostat do kontaktu se Slovem. A v okamžiku, když On, Slovo, viděl dolů klesající nosítka, řekl: „Tvoje hříchy jsou ti opuštěny, synu. Vezmi svoje lože a jdi domů!“ Proč? On se potkal se Slovem, on tomu uvěřil.

158 Co kdyby řekl: „Ale já již přece ležím tolik let. Já to nesvedu.“ Potom by mu to nic nepomohlo.

159 Ale, když se potkal se Slovem, s radostí to Slovo přijal a řekl: „Já tomu věřím.“ Já věřím, že je to tak. Víím, že On je Slovo. V tom okamžiku, když se potkal se Slovem, mohl zdvihnout svoje lůžko a odejít pryč.

160 Farizeové řekli: „Ten člověk se rouhá. Jak může odpouštět hříchy?“

161 Odpověděl: „Co myslíte, že je snazší říci - ‚tvoje hříchy jsou ti opuštěny,‘ nebo ‚vezmi lože své a chod‘!“ Ach! V tomto ohledu

zklamali. Nepoznali, kdo On je. On byl Slovem.

162 Ó, jaká útěcha pro ty Galilejce! Jak Mu věřili! Jak Ho milovali!

163 Jednoho dne Jej viděli, jak jde na Golgotu. Slyšeli Ho, jak řekl: „Ještě maličko a svět mě více neuvidí. Jsem Synem člověka, musím se odebrat do Jeruzaléma a musím být vydán do rukou hříšných lidí. Musím být ukřižován a zemřít.“ Oni to nemohli snést. Jejich srdce byla zlámána, byli v depresi. Nacházeli se ve tmě. Jak se jen mohli obejít bez Něho? Neboť to Slovo, které bylo předpověděno skrze svaté muže v minulosti, na začátku světa - oni mluvili o tom Slově od začátku světa. A hle, ono bylo mezi nimi.

164 Ale potom - On jim dal zaslíbení! „Nezanechám vás sirotky, nenechám vás bez útěchy. Budu prosit Otce, a pošle vám jiného Utěšitele, kterým je Duch svatý, a on bude vždycky přebývat s vámi. Toho Ducha Pravdy, kterého svět nemůže přijmout, protože Jej nezná. On Jej dokonce nevidí - nezná Jej. Vy Jej znáte, neboť On je s vámi a bude ve vás!“

165 Ono je zde. Ale jak dlouho zde bude přebývat? Na věky! Čím tedy je to Slovo Boží? Co je naše útěcha v dnešní době? Když přijmeme křest Duchem svatým, moc živého Boha přebývá v nás. Díky tomu Slovu živého Boha, můžeme povstat, neboť to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. A nyní to stejné Slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi, se stalo naším tělem. „Který je nyní s vámi a bude ve vás.“ To je to stejné Slovo, o kterém mluvili proroci, to stejné Slovo, které se stalo tělem, to stejné Slovo, které přebývá v církvi. A tudíž, jestliže nepřistupujeme na kompromis vůči tomu Slovu, zaujímáte k Němu pravý postoj. Jestliže nepřistupujeme na kompromis vzhledem k Němu, to stejné Slovo, které žije v nás, bude činit to stejné, co činilo tehdy, když bylo tělem, neboť to ve tvém těle zdomácnělo.

166 Z toho důvodu vidění mohou překročit hranici zvuku. Z toho důvodu mohou vidění překročit bariéru času a můžete říkat: „Tak mluví Pán - stane se to i to.“ V tom stejném způsobu. O čem to svědčí? Že je to Slovo zrozené z Ducha.

167 Vy mě nyní nevidíte, vy vidíte moje tělo. Vy nevidíte mě, já nevidím vás, neboť pohlížím jen na vaše tělo. To je moje ruka. Ale kdo je ten, jehož je tato ruka? To je moje tělo, ale kdo jsem já? Jsem duchem.

168 A jestliže jsem znovuzrozen, jestliže, ty jsi znovuzrozen, je to

Boží svatý Duch, Boží Slovo, které žije v nás. A jestliže přistupujeme na kompromis ohledně toho Slova a říkáme, že máme Ducha Božího, jak můžeme tvrdit, že máme Ducha Božího? Když Duch Boží vydává svědectví o svém vlastním Slově, On se od něho nikdy neuchýlí ani o jeden coul, nezávisle na tom, co na to téma říkají denominace! Jak by se mohl odklonit od toho Slova, když to je Jeho vlastní Slovo?

169 To zaslíbení: „Bude s vámi, Utěšitel.“ On řekl: „Pošlu Utěšitele.“

170 Oni se shromáždili ve vrchním pokoji, a očekávali až do dne letnic, když Duch svatý sestoupil, přesně v takovém způsobu, jak bylo předpověděno ve Slově; učinil to, co Bůh ohledně toho řekl. Izaiáš 28,18. Mám za to, že je to Izaiáš 28,18-19. Tam je řečeno (je to 10. a 11. verš): „Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trošku odtud, trošku od onud. A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto.“ Co On řekl, to také učinil. Pavel se na to odvolává v epistolách, „skrže lidi cizích rtů budu mluvit k lidu tomuto“. A když Duch svatý sestoupil, On sestoupil přesně tak, jak říkalo Slovo.

171 Sláva! A když On přichází opět a když sestupuje do církve, která prožila znovuzrození, přichází v moci a v projevech své bytosti, Boží Slovo, Utěšitel v nás. On přináší přesně to stejné!

172 Nedávno jsem mluvil s knězem. On mi řekl: „Ty jsi jedním z mnoha učitelů Bible - a mluvil dále - ty se držíš jenom Bible - a řekl - Bible je historie katolické církve.“ Řekl jsem: „A ty se tudíž chlubiš tím, že máš něco více.“

173 Odpověděl: „Jistě! My měníme, jak se nám líbí, neboť to činíme na základě autority, kterou obdržela církev.“

174 Řekl jsem: „Něco se stalo! Neboť v prvních dnech jste měli znamení a divy, skrže které byl Duch svatý přítomný mezi vámi.“

175 Prvotní katolická církev mluvila v jazycích. Ta první katolická církev prorokovala; měla proroky. První katolická církev činila divy. Uzdravovala nemocné. Křísila mrtvé, křičela, volala, chovala se nenormálně. Tančila v Duchu. Byla nazvána bláznem.

176 Ale v dnešní době, vy katolíci, jste příliš naškrobení. Řídíte se novými tendencemi a je na čase, aby se katolická církev vrátila do takového stavu, v jakém byla tehdy, do těch dní, když chodila s Ježíšem z Nazareta, když se to Slovo stalo tělem. Jak vidíte, máte velký štáb

duchovních, i papeže, kromě jiných různých lidí, kteří překroutili Slovo a zdeformovali je a v té církvi již nemá moci. Zůstala jenom organizace, podobná metodistům, baptistům, letničtím. Oni se ničím neliší - to všechno jsou organizace. Vyhodte organizace!

¹⁷⁷ Nezavírejte se skrze nevíru do cely nějaké organizace jako do sklepa a nepopírejte Boží Slovo. Nezáleží mi na tom, co říká nějaký biskup, nebo někdo jiný. Nechť Slovo Boží vstoupí do vás, ať se stane díky moci Ducha svatého tělem, a nechť opanuje vaše těla, a nechť vás řídí, nechť skrze vás svědčí a vykoná mocné skutky v moci živého Boha. To je pravda. Nezáleží mi na tom, co na toto téma říkají církve. Denominace vás jenom umísťují do sklepa a ukrývají vás před působením požehnaného slunečního svitu. Vím, že je to pravda. Chcete zůstat ve sklepě? S určitostí nikdo z vás. Nezůstávejte v tom sklepě. Vyjděte na sluneční světlo! Vyjděte tam, kde je Slovo, kde můžete přijmout Slovo, uvěřit Slovu, a Slovo se vám projeví; projeví se skrze vás. Bude to projevení Slova, uskutečnění Slova!

¹⁷⁸ Jestliže očekáváme, že Bůh dodrží své Slovo, jestliže očekáváme, že Bůh učiní to, o co Jej budeme prosit, nebudeme nikdy ve stavu dojít toho, pokud se nevrátíme do poslušnosti v poměru k tomu, co řekl Bůh. Musíme se vrátit na to místo, které jsme opustili. Musíme se vrátit k letnicím. Musíme se vrátit k Utěšiteli. Musíme se vrátit k Duchu svatému, který je naše útěcha. A když Duch svatý sestoupí, nepopře žádné Slovo, které bylo řečeno. On zůstane u Slova, neboť On je Slovo. Amen. A nedivme se...

¹⁷⁹ Stará, slepá Fanny Crosby nikdy neviděla denní světlo. Ptali se jí, co si myslí o Kristu. Řekla: „Ty zřídlo mé útěchy, nad můj život. Koho mám na zemi kromě Tebe, a koho v nebi, kromě Tebe?“ Utěšitel je zde. Utěšitel přišel. „Ó vylej proud tam, kde jsou lidé.“ Utěšitel sestoupil.

¹⁸⁰ O čem to svědčí? Slovo Boží zakotvilo v tvém těle, a to ti dává záruku věčného života. To ti dává moc vzkříšení, která tě přenesou od věcí tohoto světa, od slepých lidských tradic, abys mohl chodit ve sluneční záři a v Božím zdraví. To koná Utěšitel. On tě vyvádí ze sklepního stavu. On tě nese do přítomnosti Boží. On ti dá prožitek s Bohem, takže můžeš zvolat jako Job v dávné době: „Vím, že můj Vykupitel žije!“

¹⁸¹ A když vidíme Jeho Slovo a odmítáme chodit v tom světle - jako On je ve světle, tehdy naše obecnství s Bohem bude přerušeno. Ale když vidíme to světlo a chodíme v tom světle, tak jak On je tím

Světlem, máme obecenství mezi sebou a krev Krista Ježíše, Božího Syna, nás očisťuje od všelikého hříchu.

¹⁸² Jsme připraveni, během krátké chvíle, lámat chléb, ten nekvašený chléb, který reprezentuje Slovo. Nezapomeňte na to! Utěcha, ten zdroj vši útěchy. Ten zdroj mé útěchy dnešního večera se uzavírá v tom: Víím, že Bůh dodrží Slovo. Víím, že mne něco potkalo. Víím, že jsem přešel ze smrti do života. Víím, že zachovávám Jeho přikázání. „Jestliže mne milujete, zachovávejte má přikázání“ - to řekl On. „Jestliže mne milujete, činite to, co vám poroučím.“

„A ať každé lidské slovo je lží, ale moje pravdou.“ Nenásledujte to, co říkají lidé. Následujte to, co říká Bůh a v tom naleznete Utěšitele. A útěcha vám přináší uspokojení i vědomí, že „tak praví Pán“. Skloňme naše hlavy.

¹⁸³ Velký, mocný Jahve! Tak jako Fanny Crosby, kterou jsem před chvílí citoval: „Ty zřídlo mé útěchy!“ Skutečně, Pane, dnes večer s ní souhlasím, spolu s tímto malým obecenstvím, a říkáme: „Ty zřídlo mé útěchy.“

¹⁸⁴ Pane, pod rukou mi leží několik šátků, pocházejících od nemocných lidí. Budou poslané trpícím lidem. Prosím, Otče, abys je uzdravil.

¹⁸⁵ Ty jsi Slovem, a Slovo k nám bylo posláno. To Slovo přebývá v nás. „Nezanechám vás sirotky, přijdu k vám. Ještě malou chvíli a svět mě více neužrít, ale vy mě uvidíte, neboť já budu ve vás až do skonání světa.“ Ó, jak Ti za to, Pane, chceme poděkovat!

¹⁸⁶ Toužíme vidět Tvoji moc, která sestupuje přímo do hříšnickova života. Do života zkažené ženy, či děvčete, která překročila hranice morálky. Z morální se stala nemravná. Či do chlapce, který byl slušný a stal se pijákem nebo kuřákem cigaret. Nebo též do ženy, která se obléká nemravně, v souladu s duchem, který ji obléká do špatných šatů, aby se ukazovala před muži. Toužíme vidět, jak se ta žena znovu povznese na úroveň dámy! Jak ten hoch odhazuje cigarety i pití a vykračuje, aby se stal svatým Božím kazatelem na kazatelně! Pane Bože! Poznali jsme Tvoji velkou moc, která dokáže vykonat všechno. A když spatřujeme stín člověka, který zde leží a který je rozežrán rakovinou a umírá, či toho slepého člověka, který tam stojí a touží se něčeho zachytit, aby mohl žít! Ó, to Slovo živého Boha! Jak velice Ti za ně děkujeme.

¹⁸⁷ Ty jsi pramen naší útěchy. Jsem tak šťasten tohoto večera, že

ten Utěšitel přišel a přinesl zaslíbení: „Budu s vámi na věky.“

¹⁸⁸ Ten velký apoštol, který obdržel klíče království, řekl ve dni letnic: „To zaslíbení patří vám a vašim dětem, které daleko jsou, a kolik, jichž koli Pán, Bůh náš, povolá.“ Na základě toho víme, že přichází sám Utěšitel. Víme, že On je naším Spasitelem i tohoto večera, neboť prokázal sebe samého mezi námi tak, jak to učinil tehdy. Na základě toho jsme Jej mohli poznat, neboť On věřil a pracoval opřen o každé Slovo, které vyřkl. A On nemůže couvnout, neboť je Bohem. Otče, děkujeme Ti za to.

¹⁸⁹ Prosím, abys tohoto večera každé srdce potěšil. Potěš ty lidi. Dej jim Ducha svatého. Uzdrav nemocné a trpící. Ujmi se té porobené ženy, toho porobeného chlapce, či děvčete. Aby mohli dnešního večera pohledět od svých hříchů, i od věcí tohoto světa, na Ježíše, který slíbil, že bude přebývat v nás. A díla, která On činil, i my máme činit, neboť On přišel v podobě Ducha svatého, aby přebýval v nás jako Utěšitel; aby byl na věky s námi. Otče, dej nám své požehnání, uzdrav nemocné, modlím se o to znovu, Otče! Mnozí z nich jsou utrápení a nuzní.

¹⁹⁰ Nyní přistupujeme k lámání chleba, abychom se podělili těmi úlomky, které zde byly položeny podle rozkazu: „To číňte, dokud nepřijdu.“ Děkujeme Ti za to, Otče. Prosíme o to ve jménu Ježíše. A kdyby zde mezi námi tohoto večera byl nějaký slabý člověk, který přistupuje ke stolu Páně...

¹⁹¹ Pane, před očima mi stojí ta chvějící se stará matka, procházela se zde mezi těmi řadami a naposled byla zde, aby měla podíl na lámání chleba. Ó, jak se její staré třesoucí se ruce dotýkaly toho talíře! Stál jsem zde a pozoroval ji a slzy skrápěly moje srdce. Ale ona dnešního večera leží tam a vzhlíží na Golgotu. Ó Bože, jak velice jsem za to vděčný! Ty jsi řekl: „Ten, kdo jí mé tělo a pije moji krev, má život věčný a Já jej vzbudím v den nejposlednější.“

¹⁹² To je Slovo, a z toho důvodu zde mohu stát a říci: „Věřím Bohu.“

¹⁹³ Hle, Otče, jsme si toho vědomi, že když jsi to na začátku ustanovil, bylo to tam na poušti, či též tam v Egyptě, když byl zabit obětní beránek. Oni putovali po 40 let a nebylo mezi nimi žádného slabého z celého národa čítajícího 2 miliony lidí, kteří odtamtud vyšli. Když brali podíl na té obětní večeři, zachoval jsi je při zdraví. Ó, Bože! Uzdrav každého nemocného člověka, který přichází dopředu. Učiň to, Pane! Spas každého hříšníka! Naplň každého věřícího Duchem svatým!

Kéž by Utěšitel přebýval v takové míře mezi námi, až se znovu stane tělem v osobě Ježíše Krista. Neboť o to prosíme v Jeho jménu. Amen.

*Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On prve miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

¹⁹⁴ Milujete Ho? Zavřeme nyní oči, zvedněme ruce a zpívejme z celého srdce:

*Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On prve miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

¹⁹⁵ Tam kdesi vedle tebe možná sedí nějaký poutník, voják, jakýsi bratr nebo sestra, kteří jsou na cestě. Oni putují toutéž cestou jako ty. Oni milují toho, kterého miluješ i ty. Zatímco budeme zpívat, Miluji Jej, nechť by to bylo jako svědectví pro stojícího vedle nás. Podejme jeden druhému ruku takovým způsobem. A zatímco budeme zpívat, vzdejme Jemu čest. Mně se líbí takto postupovat po ukončení poselství. Pavel řekl: „Jestliže zpívám, budu zpívat v Duchu.“ A tudíž podejme jeden druhému ruku, natáhněme ji jeden k druhému, říkajíc, Bůh ti žehnej.

*Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On prve miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.
Miluji Jej. (Zpívejme to v Duchu!)
Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On prve miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

¹⁹⁶ A nyní všichni společně skloňme hlavy. (Bratr Branham se spolu se shromážděnými modlí z Matouše6, 9-13:)

Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé.

Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

***A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme
viníkům našim.***

***I neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.
Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky,
amen.***

197 Věčný Bože, dárce života, dárce každého dobrého daru, posvěť naše nečistá srdce, Pane. Kéž by anděl přišel od oltáře s kleštěmi s rozžhaveným uhlem a dotkl se našich rtů i našich srdcí a očistil naši mysl, naše smysly i naše duše. A když budeme přijímat ten nekvašený chléb, kéž bychom tak činili na památku našeho Pána. Neboť je napsáno: „Kdo jí a pije nehodně, je vinen...“ Ó Bože, dej, abychom nebyli potupeni zároveň s tímto světem, ale dej, abychom byli posvěceni, odloučeni od tohoto světa a mohli být takovými planoucími světly jako Boží Slovo, které bylo projevono v našem životě. Použij nás jako svých služebníků, Pane! Použij společně nás všech, neboť o to prosíme ve jménu Ježíše. Amen.

198 A nyní pro ty, kteří možná budou nuceni odjet a mají před sebou dlouhou cestu. Propouštíme vás. A potom přímo přistoupíme k lámání chleba s ohledem na ty, kteří se touží zúčastnit lámání chleba spolu s námi. Tedy, jestliže někdo musí odejít... Vím... Dívám se na hodinky, je za 25 minut deset. Než se skončí lámání chleba, bude nejméně deset hodin. Hned potom budeme mít umývání nohou. Jestliže chcete zůstat a pozorovat to s námi, budeme se z toho těšit. Chci vám ještě jednou poděkovat za to všechno, čím jste pro království Boží i pro mne, a taktéž mé příbuzné.

199 Chci také poděkovat tomu kovbojovi, který dnes ráno přišel v takovém kovbojském klobouku na hlavě a dal mi peněženku, takový notes, na kterém bylo napsáno moje jméno: „Kazatel William Branham“ a taktéž malý dárek. Já nevím, kdo je ten chlapec. Byl jsem toho rána tak roztržitý, že jsem tomu milému příteli zapomněl poděkovat. Ale, můj drahý, děkuji ti.

200 A Billy řekl, že mu mnoho lidí přineslo drobné dárky, aby mi je předal. Billy to učinil. Velice upřímně vám děkuji. Nechť vás Bůh bohatě požehná! Pamatujte na to: „Cokoli jste učinili jednomu z mých nejmenších, mně jste učinili.“

201 Nechť vás Bůh požehná. To je moje modlitba. A jestliže již musíte odejít, tak vám toužíme přát to nejlepší od Boha. A jestliže můžete zůstat s námi, budeme za vás vděčni.

202 Nyní chceme povstat a zazpívat sloku písně: Ježíšovo jméno vezmi. Potom ti, kteří budou odcházet, to mohou učinit v době modlitby, ve které se budeme rozcházet okamžitě po té písni.

*Vezmi s sebou jméno Ježíš,
dítě, které pláčeš a naříkáš.
Ono ti přinese radost,
vezmi je, kamkoli jdeš!
[: Sladké převzácné jméno,
naděje nebe, radost země.:]*

203 Budeme zpívat ještě jednu sloku, a potom chci poprosit jednoho kazatele. Pokud vím, on je Řek. Potkal jsem jej nedávno. Nemohu si vzpomenout, jak se jmenuje. Bratr Botham. On je zde mezi námi přítomen tohoto večera. Máme radost z jeho přítomnosti. Je studentem v nějaké koleji. Věřím, že jsem jej nedávno potkal; je to opravdový, upřímný bratr, který chce konat svoje spasení s bázní a třesením. Pochází z Řecka. Tu řeč plynně ovládá. Jsme šťastni, že toho bratra můžeme mít tohoto večera mezi námi. Věřím, že jste šťastni, všichni z Oregonu, z Kalifornie nebo z Los Angeles. Jsme šťastni, že je mezi námi. Budeme zpívat ještě jednu sloku, abychom mu dali příležitost, aby se mohl ztišit, a on nás propustí slovem modlitby; pokud je to tvoje vůle, můj bratře... V pořádku.

*Skloňme se před jménem Ježíš,
padněme na tvář u Jeho nohou.
Korunujme Krále nebe,
když se naše putování ukončí.
Nebude to překrásné?
[: Sladké převzácné jméno,
naděje nebe, radost země.:]
Skloňme naše hlavy. Prosím bratře.
Amen. Amen.*

